

Comunicat
Barou Salaj Calențoiu
97/1

DECIZIA NR. 530/CA/2009-R

Ședința publică din 29 octombrie 2009

D 25/2008

PREȘEDINTE : *Marcela Filimon* - judecător

JUDECĂTOR : *Simona Marinescu*

JUDECĂTOR : *Mădălina Boța*

GREFIER : *Diana Eufemia Tîfior*

Pe rol fiind soluționarea recursului în contencios administrativ declarat de recurenta pârâtă *Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor* cu sediul în Oradea, str. D. Cantemir nr. 2-4, județ Bihor, Cod poștal 410519, în contradictoriu cu intimata reclamantă *SC Context SRL* cu sediul în Oradea, C. Ciobului, nr. 207, Județ Bihor, Cod poștal 410553, împotriva sentinței nr. 530/CA/2009-R din 12.03.2009 pronunțată de Tribunalul Bihor, în dosar nr. 2511/111/2008, având ca obiect *contestație act administrativ fiscal*.

La apelul nominal făcut în cauză se prezintă intimata reclamantă *SC Context SRL* Oradea prin avocat *Lupea Mihai*, în baza împuternicirii avocațiale nr. 97/23.10.2009 emisă de Baroul Bihor – Cabinet avocațial, lipsă fiind recurenta pârâtă *D.G.F.P. Bihor*.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei învederându-se instanței că recursul este scutit de plata taxei de timbru, după care:

Reprezentantul intimatei reclamante nu are alte excepții, probleme prealabile sau cereri de formulat.

Instanța, nefiind alte excepții, probleme prealabile sau cereri de formulat, consideră cauza lămurită și acordă cuvântul asupra recursului.

Reprezentantul intimatei reclamante solicită respingerea recursului, menținerea în tot a hotărârii atacate, cu cheltuieli de judecată. Depune la dosar concluzii scrise și chitanța justificativă a cheltuielilor de judecată. Recurenta a citat în mod eronat dispozițiile art. 128 alin. 4 din Codul fiscal, respectiv temeiul legal al aplicării sancțiunii și situația suprafețelor halei. O simplă decizie a unei direcții din cadrul unui minister nu poate completa la lege. Organele constatatoare s-au deplasat la sediul din Oradea, fără a se deplasa la sediul halei, considerând doar că hala are o anumită suprafață. Sarcina probei ar trebui să-i revină organului constatator și nu contrapoba. Ambele acte sunt semnate și stampilate de același arhitect. Precizează că nu se opune la cererea de micșorare a onorariului, față de admiterea în parte a cererii.

Prin sentința nr.187/CA/12.03.2009 Tribunalul Bihor a admis în parte cererea formulată de reclamanta SC SALONTEX SRL Oradea în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor și în consecință a dispus anularea în parte a Deciziei de impunere nr. 876 din 20.12.2007 și a Deciziei nr.25/10.03.2008, emise de către pârâta cu privire la suma de 14.552 lei reprezentând TVA și penalități de întârziere calculate la această sumă. A respins restul pretențiilor. A obligat pârâta în favoarea reclamantei la plata sumei de 504,3 lei cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța astfel, instanța de fond a avut în vedere următoarele :

Prin Decizia nr.25/10.03.2008 emisă de către pârâta s-a respins contestația formulată de reclamantă împotriva Deciziei de Impunere nr.876/20.12.2007 prin care s-a reținut în sarcina reclamantei suma de 13.702 lei, compusă din 15.696 lei reprezentând TVA și 8046 reprezentând majorări de întârziere.

La rândul ei, suma totală de 15.696 lei este compusă din valoarea de 14.552 lei - echivalentul dreptului de deducere al TVA aferentă bunurilor și serviciilor achiziționate pentru amenajarea suprafeței de 1135 mp și care trebuia colectată și vărsată la bugetul statului după data de 01.07.2006, când reclamanta, în calitate de comodat, a pus la dispoziția proprietarului suprafața de 800 mp și, respectiv, suma de 1144 lei reprezentând taxa pe valoare adăugată aferentă facturii nr.4981707/13.09.2004 în valoare de 6.000 lei emisă către SC SOLOIN SRL, care nu a fost colectată de către reclamantă.

Referitor la suma de 14.552 lei instanța a reținut că, urmare a încheierii contractului de comodat la data de 04.04.2000, și a amenajării suprafeței de 1135 mp din hala de producție situată în Salonta, str. Libertății nr.17, reclamanta a beneficiat de o deducere a taxei pe valoarea adăugată.

Ulterior, în contextul în care același proprietar al clădirii a încheiat un nou contract de comodat, cu o altă societate comercială, pentru suprafața de 800 mp, pârâta a interpretat că reclamanta nu mai are drept de deducere decât pentru suprafața de 315 mp, invocând dispozițiile art.128 al.4 lit.a din L.571/2003.

Potrivit acestor dispoziții legale,”

Întrucât legiuitorul a înțeles să se refere în mod exclusiv la bunuri mobile, este de neînțeles cum pârâta a extins sfera de incidență a acestui articol la situația de speță.

Chiar și Normele de aplicare ale Codului fiscal se referă doar la bunuri mobile iar nu bunuri imobile.

Apărarea pârâtei în sensul că ar exista o adresă cu nr.27069/08.06.2006 a Direcției Generale de legislație și Impozite Indirecte din cadrul Ministerului Finanțelor care extinde sfera de aplicare a art.128 și asupra imobilelor este lipsită de relevanță, în condițiile în care, în acord cu dispozițiile L.24/2000, un act normativ superior, cum este o lege, nu poate fi modificat ori completat printr-o „adresă”.

Pe de altă parte, instanța a reținut că la baza emiterii deciziei de impunere a stat Raportul de inspecție fiscală încheiat la data de 19.12.2007, din care rezultă că această inspecție, având ca temă control ulterior TVA s-a desfășurat exclusiv la sediul reclamantei din Oradea str.Clujului nr.207.

Ori, în condițiile în care reclamanta susține că din suprafața totală de 1973 mp a clădirii situate în Salonta, str. Libertății 17, aflată în proprietatea numitului Udo Dietrich, a închiriat doar 1135 mp, în vreme ce suprafața de 800 mp ce a făcut contractul de închiriere încheiat la data de 01.07.2006 cu SC SOLOIN SRL este

prezentându-le ca pe o certitudine, prin sintagma „a pus la dispoziția persoanei fizice cu titlu gratuit”.

În sprijinul acestui raționament este de remarcat că reclamanta a depus la dosarul cauzei extrasul CF al imobilului precum și memoriu arhitectură din care rezultă că clădirea are trei nivele: parter, etaj și pod fiecare cu câte o suprafață de 657 mp, deci, în total 1971mp, aspecte în măsură să creeze o puternică îndoială asupra celor reținute de către pârâtă prin actul de control.

Pe de altă parte, pârâta s-a mulțumit să menționeze în raportul de control că „dl. Udo Dietrich nu a putut da curs invitației fiind plecat în Germania”, stabilind neîntemeiat, obligația fiscală în sarcina reclamantei.

Față de toate aceste motive, instanța a apreciat că reclamanta nu datorează suma de 11552 lei reprezentând contravaloare TVA și potrivit principiului accesorium sequitur principalae, nu datorează nici obligațiile accesorii acestei sume, astfel că va dispune anularea celor două acte administrative contestate în măsura în care se referă la aceste creanțe.

Cât privește suma de 1144 lei, instanța a reținut că la data de 13.09.2004 reclamanta a emis factura nr.4981707 către SC SOHOLN SRL în sumă de ~~6019~~ lei reprezentând contravaloarea a 586 buc. pantaloni pentru care a calculat și evidențiat în factură taxa pe valoare adăugată aferentă sumei de 1144 lei.

Derularea raporturilor comerciale între cele două firme s-a realizat în temeiul contractului de comision nr.8/24.03.2004 potrivit căruia, reclamanta în calitate de producător se obliga să execute producții de confecții pentru export în sistem lohn din materiale asigurate de partenerii externi, prin intermediul comisionarului SC SOHOLN SRL și a Autorizației de perfecționare activă nr.1099/05.04.2003, în baza căreia ambele societăți beneficiază de scutire la plata TVA.

Reclamanta a invocat în susținerea poziției sale dispozițiile art.143 și 144 al.1 pct5 din L.571/2003, potrivit cărora activitatea comercială desfășurată de cele două societăți comerciale este scutită de taxa pe valoare adăugată; înțelege totodată să admită că singura culpă a societății rezidă în a nu fi stornat factura fiscală nr.4981707, omisiune care, în opinia sa, este susceptibilă, eventual, de o sancțiune contravențională.

În realitate, însă, este mai mult decât evident că, reclamanta, în calitate de executant, a încasat de la comisionarul SC SOHOLN SRL, care la rândul său a încasat de la partenerul străin SC SIREMA ITALIA, întreaga sumă înscrisă pe factură, inclusiv suma de 1144 lei reprezentând TVA.

Apoi, după cum recunoaște însăși reclamanta, SC SOHOLN SRL a beneficiat de deducere de TVA din partea statului, care urma să o recupereze de la reclamantă.

Așadar, rezultă că, în condițiile în care reclamanta nu a îndeplinit obligațiile prevăzute prin art.155 lit. g L.571/2003, pârâta în mod legal a stabilit ca SC SALONTEX SRL avea obligația de a colecta și plăti la bugetul de stat taxa pe valoarea adăugată în valoare de 1144 lei înscrisă în factura fiscală nr.4981707/13.09.2004 precum și obligațiile accesorii acestei creanțe, urmând a fi menținute actele administrative atacate pentru aceste sume.

Fiind în culpă procesuală pârâta a fost obligată în temeiul art.274 al.1 c.pr.civilă în favoarea reclamantei la plata sumei de 504,3 lei reprezentând cheltuieli de judecată.

Împotriva acestei decizii în termen legal scutit de plata taxei de timbru

legale.

În dezvoltarea motivelor de recurs întemeiat pe prev.art.304 Cod procedură civilă recurenta critică sentința pentru motive de nelegalitate constând în greșita aplicare a legii la starea de fapt reținută.

Astfel arată recurenta, instanța a reținut nejustificat că prev.art.128 alin.4 lit.a Cod fiscal, se referă doar la bunurile mobile. Reclamanta a beneficiat de rambursarea TVA-ului aferent bunurilor și serviciilor în valoare de 128.217 lei achiziționate pentru amenajarea imobilului în suprafață de 1130 mp, pe care l-a dobândit în temeiul cotei de comodat, după care a pus în mod gratuit la dispoziția proprietarului o suprafață de 800 mp, fără a colecta TVA aferent în sumă de 14.552 lei, corespunzător investițiilor efectuate, în vederea închirierii acestuia unui terț.

Obligația colectării TVA o avea în acest caz reclamanta în temeiul prev.art.126, 128 și 137 din Codul fiscal.

Sarcina probei în sensul că suprafața de 800 mp ce a făcut obiectul contractului de închiriere, este distinctă de aceea folosită de reclamantă, revenea reclamantei iar nu organului constatator.

Susținerea reclamantei în sensul că o altă suprafață decât aceea din contractul de comodat a fost închiriată terțului este neprobată, deoarece dovezile depuse sunt irelevante câtă vreme nu există o schiță de detaliu a imobilului.

Nu este justificată nici reținerea instanței de fond potrivit căreia adresa invocată de pârâtă în apărare nu extinde sfera de aplicare a art.128 Cod fiscal și cu privire la imobile, singurul temei al obligațiilor fiscale fiind legea, câtă vreme actul a fost fundamentat pe disp.art.126, 128, 137 din Codul fiscal.

Nici cu privire la cheltuielile de judecată sentința nu este legală, câtă vreme acțiunea a fost admisă în parte iar onorarul solicitat a fost încuviințat în totalitate.

Intimata a solicitat respingerea ca nefondată a recursului atât prin concluziile puse în fața instanței cât și prin notele scrise de la dosar.

Analizând recursul declarat prin prisma motivelor de recurs mai sus arătate a fost apreciat ca nefondat, astfel că a fost respins.

Critica recurentei referitoare la nelegalitatea sentinței este nefondată raportat tocmai la textul legal vizat, art.128 alin.4 din Legea 571/2003, care se referă la bunurile mobile.

Celelalte texte legale invocate în cuprinsul actului administrativ fiscal, nu fac decât să confirme înțelesul textului mai sus menționat.

Pe de altă parte nu poate fi reținută starea de fapt descrisă de recurentă, conform căreia proprietarul ar fi închiriat 800 mp unui terț din suprafața inițială ce a format obiectul contractului de comodat, deoarece din probele administrate rezultă că proprietarul a închiriat 800 mp unui terț, dintr-o altă suprafață decât aceea ce formează obiectul contractului de comodat (fila 15 dosar de fond).

În acest context sarcina probei revenea celui care face susținerea, astfel că și raporturile procesuale din prezenta cauză sunt guvernate de principiul egalității părților, sens în care și acest motiv de recurs este nefondat.

Referitor la critica greșitei aplicări a prev.art.274 Cod procedură civilă instanța reține că acțiunea a fost admisă ca urmare a precizării făcute de reclamantă, precizare la care pârâta s-a opus, astfel că datorează cheltuieli în întregime.

În temeiul art.274 Cod procedură civilă, urmează a fi obligată recurenta să plătească intimatei 500 lei cheltuieli de judecată în recurs, reprezentând onorariul

*Pentru aceste motive,
În numele legii,
D E C I D E :*

*RESPINGE ca nefondat recursul declarat de recurenta pârâtă **Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor** cu sediul în Oradea, str.D.Cantemir nr.2-4, județ Bihor, Cod poștal 410519, în contradictoriu cu intimata reclamantă **SC Salontex SRL** cu sediul în Oradea, Calea Clujului, nr.207, Județ Bihor, Cod poștal 410553, împotriva sentinței nr.187/CA din 12.03.2009 pronunțată de Tribunalul Bihor, pe care o menține în totalitate.*

Obligă partea recurentă să plătească părții intimate suma de 500 lei cheltuieli de judecată în recurs.

I R E V O C A B I L Ă .

Pronunțată în ședință publică azi 29 octombrie 2009.

<i>PREȘEDINTE :</i>	<i>JUDECĂTOR :</i>	<i>PT. JUDECĂTOR :</i>	<i>GREFIER :</i>
<i>Marcela Filimon</i>	<i>Simona Marinescu</i>	<i>Marilena Boța</i>	<i>Diana Eufemia Tîfor</i>
		<i>elib.din funcție prin pensionare semnează președintele instanței Gheorghe Groza</i>	

Red.dec.jud. M.B. în concept: 25 noiembrie 2009

Jud.fond 1/2009/4

Dact.D.E.T.

4 exemplare/ 26 noiembrie 2009

- 2 comunicări efectuate și predate la expediție în data de : 26 noiembrie 2009.

- Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor - Oradea, str.D.Cantemir nr.2-4, județ Bihor, Cod poștal 410519

- SC Salontex SRL - Oradea, Calea Clujului, nr.207, Județ Bihor